

ŽIVOTOPIS LEA ROTTERA

Otec Lea Rottera, Kurt Rotter, byl ředitelem textilky bratrů Šťastných v Brně. Zatímco on byl žid, jeho matka, Štěpánka Rotterová, rozená Wüberová, byla křesťanka. Seznámili se ve vlaku a v roce 1929 se vzali. O dva roky později, 7. května 1931, se jim narodil Leo Rotter. Žili v Brně v Masarykově čtvrti u Prachárny 9. Dnes se tato ulice nazývá Roubalová. Žili si velmi dobře a skoro každý rok jezdili na dovolenou do Itálie, Jugoslávie nebo lyžovat do Alp. Jelikož každý z rodičů věřil v jiné náboženství, tak pan Leo byl „míšenec“, tudíž v době protektorátu nemusel nosit židovskou hvězdu. Byl pokřtěný a každou sobotu chodil s otcem do synagogy slavit šabat a každou neděli zase s matkou do kostela.

V době protektorátu jejich život nebyl jednoduchý. Otec chtěl rodinu ochránit před koncentračním táborem, a proto se rozhodl pro „rozluku“ s matkou. Sice to bylo jen „na oko“, ale i tak s tím matka nesouhlasila. A nesouhlasil s tím ani sám Leo. S matkou se museli nastěhovat do nynějšího bytu na ulici Srbská a pan Leo je přesvědčený, že kdyby k rozluce nedošlo, odložil by se odchod jeho otce do koncentračního tábora a měl by tak možnost válku přežít. Takto byl zařazen už v roce 1942 do transportu do koncentračního tábora Terezín, kde pracoval jako hasič, i když tuto práci nikdy nedělal.

Po odchodu otce se finanční situace rodiny zhoršila. Matka musela nastoupit do práce a o Lea se starali známí, rodina Malých, která žila ve Strážku. Zde žil od roku 1944 až do dubna 1945 jako ukrývané dítě. Nemohl užívat své jméno, chodit do školy, takže se učil doma. Vycházet ven mohl jen večer, aby si ho nikdo nevšiml. Otec se z koncentračního tábora nevrátil, zemřel roku 1944 v Osvětimi. Jeho poslední vzkaz dostala rodina na krabičce od cigaret 7. ledna 1944. Později jim dorazila zpráva z Červeného kříže, že je otec mrtev.

Když se Leo ze Strážku vrátil zpět do Brna, tak místo jeho předešlé školy byl postaven lazaret, takže se opět musel učit doma sám. Uměl výborně mluvit hned dvěma jazyky, a to německy a česky, což se mu později hodilo i při práci. Německy mluvil dokonce lépe než někteří učitelé, a tak si za ním chodili pro radu. Po ukončení studia na měšťanské škole mu jeho strýcové, oba vystudovaní lékaři, z legrace radili, aby šel na medicínu. On to však špatně pochopil a rozhodl se opravdu jít studovat.

Od roku 1945 studoval na gymnáziu na Slovanském náměstí, kde roku 1951 maturoval z češtiny, němčiny, latiny, chemie a i přes menší problémy s ruštinou na samé jedničky. Jelikož byl, ale kapitalistické dítě, tak nakonec nemohl jít studovat medicínu. Chodil na brigády a nakonec se šel zapsat na vysokou školu chemicko-technologickou v Praze. Zde měli každou středu vojenská cvičení. Ve druhém ročníku musel jet na cvičení do Liberce a ve čtvrtém ročníku strávil celý měsíc v Červené Vodě.

Každé dva týdny jezdil domů za svou rodinou, později i za svou přítelkyní Jiřinou. S Jiřinkou se seznámil přes svého dědečka, který dělal zahradníka u její matky v Želešicích. Její rodina k nim také často jezdila pro meruňky. Jednou si řekli, že Jiřinku vezmou s sebou. Šli spolu ven a už v této době věděli, že k sobě prostě patří. V dubnu 1957 měli svatbu. O rok později se jim narodila jejich jediná dcera Eva. Žili spolu neuvěřitelných 61 let, než paní Jiřinka minulý rok zemřela.